

Prisila, disidenti in smrtonosna sila

povzeto po predstavitvi Marka Passia

april 2023

:blaž

Viri

Duress, Dissidents & Deadly Force (<https://odysee.com/@woeih:e/Mark-Passio-Duress,Dissidents-Deadly-Force-2018-03-10:1>)

Trenutno stanje človeštva je suženjstvo in cilj prave duhovnosti je to stanje končati ter spremeniti miselnost ljudi, da je suženjstvo moralno. Suženjstvo nikoli ni bilo, ni in nikoli ne bo moralno in ljudje, ki ga s svojim ravnanjem podpirajo, so ravno tako nemoralni. Edina rešitev iz suženjstva je poznavanje objektivne moralnosti in naravnega zakona, ki določa posledice človekovega ravnanja. Ljudje imamo svobodno voljo, da se odločimo za določeno ravnanje, vendar ta odločitev prinaša tudi posledice. Poznavanje naravnega zakona je najbolj okultno (skrito) znanje. Naravni zakon je skupek univerzalnih (vseprisotnih), inherentnih (so del narave), objektivnih, večnih in nespremenljivih pogojev, ki jih ni ustvaril človek in ki določajo posledice ravnanja inteligentnih bitij s sposobnostjo razumevanja razlike med škodljivim in neškodljivim ravnanjem (živali ne sodijo mednje). Dokler bo človeštvo glede naravnega zakona ostalo nevedno, bo ostalo zasušnjeno.

Srčika naravnega zakona je razlika med pravilnim in napačnim ravnanjem:

pravilno:	napačno:
ravnanje, ki je pravilno (temelji na resnici)	ravnanje, ki je napačno (ne temelji na resnici)
ravnanje, ki je moralno (v harmoniji z naravnim zakonom)	ravnanje, ki je nemoralno (v nasprotju z naravnim zakonom)
ravnanje, s katerim drugim čutečim bitjem ne povzročimo škode	ravnanje, s katerim drugim čutečim bitjem povzročimo škodo

PRAVICA JE TOREJ RAVNANJE, S KATERIM DRUGEMU ŽIVEMU BITJU NE POVZROČIMO ŠKODE.

Prekrški naravnega zakona so dejanja, s katerimi začnemo izvajati agresijo nad drugimi bitji. Gre za kršitve naravnih pravic in posledično za nasilje. Prekrški naravnega zakona so umor, napad, posilstvo, kraja, motenje posesti in prisila. Vse naštetе prekrške lahko povzamemo z dvema besedama: NE KRADI. Vsi prekrški naravnega zakona so oblika kraje, pri kateri se odvzame neko obliko lastnine (življenje, dobro počutje; pravico, da se človek sam odloči, s kom bo imel spolne odnose; lastnino, varnost doma, svobodno voljo).

Razlika med naravnim zakonom in človeškimi zakoni:

naravni zakon:	človeški zakoni:
temelji na načelih in resnici (je del stvarstva)	temeljijo na dogmatskih prepričanjih, ki so stvaritev bolnega uma
z njim se uskladimo zaradi védenja in razumevanja	držimo se jih zaradi strahu pred kaznijo, ki sledi, če jih kršimo
je univerzalen (vseprisoten)	se razlikujejo glede na lokacijo na podlagi kapric »zakonodajalcev« (moralni relativizem)
je večen in nespremenljiv	se spreminjajo s časom na podlagi kapric »zakonodajalcev« (moralni relativizem)

Če so človeški zakoni v harmoniji z naravnim zakonom, so nerelevantni in nepotrebni, saj izražajo obstoječo resnico, ki je večna in očitna. Če človeški zakoni niso v harmoniji z naravnim zakonom, so napačni in nemoralni, zato ne morejo biti legitimno zavezujoči.

Zakon svobode: moralnost in svoboda sta premo sorazmerni: če se moralnost poveča, se tudi svoboda poveča; če se moralnost zmanjša, se tudi svoboda zmanjša. Prisotnost resnice in moralnosti v družbi je obratno sorazmerna s prisotnostjo tiranije in suženjstva. Družba, ki sprejema moralni relativizem, ne more biti resnično svobodna.

Med ljudmi obstaja le ena prava ločnica. Kriterij za to ločnico je, ali posameznik verjame v »oblast« in posledično v legitimnost suženjstva. Etatisti so ljudje, ki zmotno verjamejo v »oblast«, torej da imajo določeni ljudje (vlada) »moralno pravico« dajati ukaze in da imajo njihovi subjekti (sužnji), ki so pod njihovo »jurisdikcijo«, »moralno dolžnost«, da se diktatov (»zakonov«) svojih gospodarjev držijo. Z drugimi besedami: etatist je nekdo, ki verjame v legitimnost suženjstva in je zato po definiciji nemoralen. Anarhisti vemo, da nista »vlada« in »oblast« nikoli legitimni, saj sta oba pojma le evfemizem za nasilje, prisilo in suženjstvo, ki so vedno nemoralni in v nasprotju z naravnim zakonom. Beseda »anarhija« pride iz grške predpone *an*, ki pomeni brez, in grškega samostalnika *archon*, ki pomeni vladar; »anarhija« tako pomeni stanje brez (zunanjih) vladarjev oz. gospodarjev. Če ni (zunanjih) vladarjev, ni sužnjev, torej so ljudje svobodni. Žal večina ljudi zaradi lažne propagande enači anarhijo s kaosom oz. stanjem brez pravil, kar je daleč od resnice, saj je naravni zakon vedno v veljavi. Rešitev je v moralnem obnašanju v okviru naravnega zakona in v družbeni ureditvi brez vladajočega razreda.

Suženjstvo je trditev o lastništvu nad nami, nad sadovi našega dela ali nad našim imetjem deloma ali v celoti. Vse naravne pravice so lastninske pravice, zato ker so vsi prekrški naravnega zakona oblika kraje. Vsi lastimo sami sebe in imamo pravico živeti svobodno ter uveljavljati naravne pravice pod pogojem, da s svojim ravnanjem ne kršimo pravic drugih ljudi. Vsak, ki nas skuša ustaviti pri tem, da bi živeli v okviru naravnih pravic, neposredno trdi, da si nas lasti, kar je definicija suženjstva. Tisti, ki to počnejo ali odobravajo, so tirani in jih je treba kot take tudi obravnavati.

Ljudje, ki izvajajo in vzdržujejo suženjstvo, so policisti in vojaki, ki slepo izvršujejo ukaze. Policisti in vojaki ravnaajo v interesu in po nareku vladajočega razreda in dokler ne bodo pustili nemoralnih služb, bo človeštvo ostalo zasužnjeno. Veliko delo pomeni, da pripadnike kulta najhujšega zla prepričamo, da zapustijo kult in da ljudi, ki jih podpirajo, prepričamo, naj s tem nehajo. Policisti in vojaki so novodobni ekvivalent hišnim sužnjem iz obdobja ameriške državljanske vojne, ki vzdržujejo sistem suženjstva s pomočjo prisile.

PRISILA

Prisila je neprekinjeno stanje omejevanja svobodne volje človeka ali skupine ljudi s strani drugega človeka ali skupine ljudi s pomočjo groženj z nasiljem in/ali dejanskimi nasilnimi dejanji, če tisti, ki so pod prisilo, ne upoštevajo danih ukazov ali uredb. Kadar so ljudje pod prisilo, jim je po naravnem zakonu na nezakonit način preprečeno izražanje svobodne volje, s katero bi lahko uveljavili pravice, ki jih imajo, in/ali jih z grožnjami z nasiljem prisilijo, da ravnajo proti svoji svobodni volji.

Vsi ljudje na svetu živimo pod prisilo, pa če se tega zavedamo ali ne in po naravnem zakonu imamo pravico, da to stanje na kakršenkoli način končamo. Zakaj delamo razliko med ljudmi, ki nas v nekaj prisiljujejo? Zakaj delamo razliko med zločinci, ki ropajo ljudi na ulici, in med policisti, ki nam govorijo, da ne smemo uveljavljati pravic brez njihove odobritve ali da bodo proti nam ravnali nasilno, če nas bodo zasačili pri tem ali onem prepovedanem ravnanju? Med zločinci in policisti ni nobene razlike, saj nimajo samo nekateri ljudje pravic in drugi ne. Oboji so pripadniki kulta in zločinci, ki ne razmišljajo sami zase, ki ukazov ne postavljajo pod vprašaj in ki začnejo izvajati nasilje z namenom, da bi uvedli določeno politiko. Policisti so za svoje ravnanje odgovorni sami, vendar se hočejo osebni odgovornosti izogniti, češ da so jim tako ukazali politiki ali »zakonodajalci«. Vseeno je, kdo ti je dal ukaz – če povzročiš škodo, si zanj odgovoren. Pri tem ni pomembno, na kateri stopnji v hierarhiji je nekdo vključen v nasilje – ali na stopnji tistega, ki ukaze daje, ali na stopnji onega, ki jih izvršuje – vsi so za svoja dejanja odgovorni sami in vsi so sokrivi zločinov. Večina ljudi misli, da zločinci nimajo pravice, da počnejo, kar počnejo, medtem ko so prepričani, da vlada ima pravico, da počne, kar počne.

Policisti in vojaki so novodobni ekvivalent hišnim sužnjem. Med ameriško državljansko vojno so bili hišni sužnji ljudje, ki so jih pripeljali iz rodne dežele in ker so jim dali malce več privilegijev kot ostalim, so bičali, nadzorovali in pretepali druge sužnje – lastne ljudi. Gre za posebno vrsto nemoralnežev in psihopatov. Namesto da bi delovali v smeri končanja suženjstva za vse, so stopili na stran sužnelastnikov in točno to počnejo policisti in vojaki. Gre za sužnje, ki izvajajo suženjstvo nad drugimi. Za take je v peklu posebno mesto.

Moralno je vedno bolj kriv tisti, ki ukaz izvrši, kot pa tisti, ki ga da, saj je tisti, ki je ukaz izvršil, dejanje izvedel in povzročil, da se je škoda fizično manifestirala na svetu. Slepо izvrševanje ukazov je pot do vseh oblik zla in kaosa na svetu in moralni ljudje ga ne bi smeli imeti za vrlino. Tisti, ki slepo izvršujejo ukaze, so osebno odgovorni in moralno krivi za vse oblike suženjstva in vsak totalitarni režim, ki je obstajal na Zemlji.

V nasprotju z zmotnim splošnim prepričanjem ljudje nimamo pravice, da verjamemo, kar hočemo. Imamo pravico, da verjamemo, kar hočemo, ampak samo, če naša prepričanja ne podpirajo zaslužjenja ali ne odobravajo nasilja nad drugimi ljudmi. Ljudje lahko mislimo, kar hočemo, kar pomeni, da imamo določen čas neko stvar v umu in da o njej razmišljamo. Ko pa pride človek enkrat do napačnega in nemoralnega zaključka in ko z mislimi ustvari prepričanje, je prečil mejo med mislimi in prepričanjem in človek nima pravice gojiti vseh prepričanj. Dokler

imajo ljudje zmotna (npr. verska) prepričanja, imajo do njih pravico, saj z njimi drugim ne povzročajo škode, nimajo pa pravice imeti nasilnih prepričanj, ki kršijo pravice drugih ljudi. Če ljudje verjamejo v legitimnost vlade, verjamejo v legitimnost suženjstva in te pravice nimajo. Nihče nima pravice verjeti, da smo lastnina. Nihče nima pravice verjeti, da je suženjstvo legitimno za kogarkoli – niti za njih same.

V nasprotju z zmotnim splošnim prepričanjem ljudje nimamo pravice, da smo apatični do česarkoli hočemo. Imamo pravico, da smo apatični do česarkoli, ampak samo, če apatija ne zmanjša pravic in svoboščin drugih ljudi. Lahko nam je vseeno za nepomembne stvari (glasbo, modo, šport itd.), ne sme pa nam biti vseeno za pravice in svobodo. Nihče nima pravice, da mu je vseeno za nadaljevanje suženjstva človeštva in uničenje svobode.

V nasprotju z zmotnim splošnim prepričanjem ljudje nimamo pravice, da smo tiho glede česarkoli hočemo. Imamo pravico, da smo tiho glede česarkoli, ampak samo, če naš molk ne zmanjša pravic in svoboščin drugih ljudi. Z drugimi besedami: nimamo pravice, da smo tiho glede suženjstva človeštva. Gre za sokrivdo, ker ne ukrepamo oz. za sokrivdo z opustitvijo. Če sprejmemo zlo pasivno, z njim sodelujemo. Tisti, ki so tiho in dopuščajo zlo, ne da bi ga postavili pod vprašaj, so ravno tako nemoralni kot tisti, ki ga povzročajo.

DISIDENTI

Pravi disident je človek, ki najbolj od vsega ceni svobodno voljo stvarnika in ki nasprotuje uveljavljeni politični ureditvi suženjstva, ne glede na to, kako nevarno je to za njegovo fizično varnost, saj razume, da je suženjstvo vedno nemoralno in nelegitimno.

Primeri disidentov skozi zgodovino:

- **Jezus:** Jezus je bil disident, ki je nasprotoval trem največjim zaslužjevalnim institucijam tistega časa – religiji, denarju in vladi. Gre torej za iste institucije, kot ohranjajo ljudi v suženjstvu še danes:
 - religija (oče): nadzor misli; ohranja nevednost s slepo vero; temelji na prepričanjih, ne na iskanju resnice; nadzorujejo jo temni okultisti; religija je jedro vseh oblik nadzora uma; osnova »starega« svetovnega »reda« suženjstva
 - denar (mati): nadzor čustev; ohranja apatijo do resnice; nov bog, kateremu ljudje popolnoma posvečajo energijo, pozornost in skrb; največja religija; osnova »novega« svetovnega »reda« suženjstva
 - vlada (otrok): nadzor telesa; ohranja boječnost; temelji na zmotnem prepričanju v »oblast«; nasilen izvršitelj za očeta (temne okultiste) in mater (banksterje); »novi« svetovni »red« suženjstva

Jezus je nasprotoval uveljavljenemu duhovniškemu razredu. Učil je duhovnost, ki je bila v nasprotju s svetovnim nazorom farizejev in saducejev, dvema najmočnejšima judovskima sektama tistega časa. Cilj farizejev in saducejev ni bila prava moralnost, temveč nadzor, zato jim je Jezus ostro in odkrito nasprotoval. Jezus je nasprotoval denarnim silam tistega časa in celo fizično ukrepal proti njim, ko je menjalce denarja (ekvivalent današnjim bančnim institucijam) izgnal iz templja v Jeruzalemu. Jezus je nasprotoval »oblasti« rimske vlade, ki je bila v tistem času najmočnejša vladna institucija na svetu. Šlo je za institucijo, ki je Jezusa obtožila, da je »sovražnik države«, in ukazala, da ga je treba umoriti s križanjem. Skozi alegorično zgodbo v Novi zavezi vidimo, kako so omenjene zaslužnjevne institucije, skupaj s soglasjem ljudi z opranimi možgani, na skrivaj sodelovale pri umoru Jezusa. Umor Jezusa je izvedla policija tistega časa – rimski centurioni (in žalostno je, da tega ne prepoznajo t. i. »kristjani«). Mimogrede, isti ljudje (Rimljani), kot so umorili Jezusa, pišejo v Svetem pismu o tem, da je »oblast« legitimna. Če bi Jezus živel danes in če bi policistom ukazali, naj ga umorijo, bi to storili brez vprašanj. Kdo je torej Jezusa dejansko umoril? Duhovniki (religija), bankirji (denar) ter politiki in policisti (vlada).

- **pravi revolucionarji:** Ustanovni očetje ZDA in revolucionarni kolonisti so bili pravi disidenti, saj so zavračali vladavino britanske monarhije in se proti privrženecem britanske kraljeve družine fizično borili za svobodo. Psihopati pod nadzorom uma, ki so slepo izvrševali ukaze in so čez ocean pripotovali po sklepu psihopatskega »kralja«, da bi kolonistom odvzeli pravice, so le-te brutalno zatirali. Če ameriški kolonisti niso izročili težko prisluženih sredstev ali niso upoštevali kraljevih ediktov, so živeli pod stalno prisilo s strani britanskih vojakov. Zatirali so jih z davki, jim prepovedali uporabo alternativnih valut, jim kratili svobodo govora ter zbiranja in jim s prepovedjo posedovanja strelnega orožja odvzeli pravico samoobrambe. Ustanovni očetje in ameriški revolucionarji so se vojski uprli fizično, saj če so hoteli zagotoviti pravice zase in za svoje potomce, niso imeli druge možnosti kot se boriti in ubijati ali pa umreti. Obstaja namerna zarota, da bi ustanovne očete ZDA prikazali kot ljudi, ki niso ravnali v najvišje dobro Američanov. Eden glavnih ciljev psihološke operacije, da bi ustanovne očete ZDA (vključno s Thomasom Jeffersonom) prikazali kot »zlikovce«, je, da bi ljudi odvrnili od branja njihovih pisanj, saj so napisali filozofijo najvišje zavesti na ameriškem kontinentu. To je razlog, zakaj so knjige ustanovnih očetov odstranili z ameriških šol.
- **pravi patrioti proti lažnim »patriotom«:** Definiciji »patriota« in »izdajalca« sta v današnjem svetu obrnjeni. Današnji »patrioti«, ki mahajo z zastavo, ohranjajo vero v vlado in so v resnici izdajalci človeštva, saj vede ali nevede podpirajo sistem prepričanj, ki vodi v uničenje človeške svobode. Resnični disidenti so pravi patrioti, ki imajo dovolj radi svojo državo, da se postavijo po robu tiraniji v njej. Pri tem ne smemo zamešati države (ozemlja in ljudi, ki na njem živijo) z vlado, ki državo nadzoruje (vlada = suženjstvo). Thomas Paine je rekel: »Dolžnost pravega patriota je, da državo varuje pred vlado.« Tudi vojakov ne smemo zamešati z revolucionarnimi patrioti. Vojaki so novodobni ekvivalent privrženecem britanskega kralja in podporniki policistov ter vojakov so novodobni ekvivalent torijcem

(ljudem, ki so v času ameriške vojne za neodvisnost podpirali britansko krono in vojsko). Vojaki se ne borijo za svobodo ljudi, temveč za imperij svojih gospodarjev. Policisti in vojaki ne ščitijo svobodne družbe, temveč v imenu vladajočega razreda izvajajo suženjstvo.

- Mnogo **temnopoltnih sužnje**v v obdobju zgodnje Amerike in državljanske vojne je bilo disidentov, saj so nasprotovali odkritemu suženjstvu. Sužnji so v obdobju državljanske vojne živeli pod stalno prisilo. Nanje so gledali kot na lastnino nekoga drugega, prisiljeni so bili delati pod grožnjo z nasiljem ali smrtjo, pa še sadove njihovega dela so jim pobrali. Temnopolte sužnje so ugrabili iz rodni dežel in jih v Ameriko v natrpanih in nehygieničnih pogojih pripeljali z ladjami. Tiste, ki so potovanje čez Atlantik preživeli, so prodali na dražbah in jih prisilili v delo v taboriščih za prisilno delo (»plantažah«), kjer so trpeli podplačano hlapčevstvo in do konca življenja v mučnih pogojih delali na poljih. Kdor se je hotel upreti, so ga neusmiljeno prebičali, obesili, zažgali ali z njim nahranili pse. Sprejeli so zakone, ki so sužnjem prepovedovali, da bi pobegnili iz zvezne države, kjer je bilo suženjstvo legalno, v zvezno državo, kjer je bilo prepovedano. Pobegle sužnje so ulovili in jih vrnili v suženjstvo (tako se je v ZDA rodila policija). Sprejeli so zakone, ki so kriminalizirali ljudi, ki so sužnjem pomagali ali jih skrivali. Nekateri sužnji so se suženjstvu uprli fizično. Prišlo je do več uporov, a večina jih je bila nasilno zatrtih. Zgodovinski opisi seveda zmanjšujejo pomen takih uporov ali pa resnico o njih v celoti prikrivajo. Vsi sužnji, ki so bili pridržani v takih nemoralnih in nedopustnih pogojih, so po naravnem zakonu imeli pravico, da so se (fizično) uprli, borili proti ali pobili svoje zaslužnevalce. Njihovo ravnanje je bilo moralno pravilno. Uradna zgodovina jih sicer predstavlja kot »nasilne« in »nečloveške barbare«, resnica pa je ravno obratna.
- **novodobni anarhisti:** Disidenti so tudi novodobni anarhisti, saj popolnoma zavračajo vero v »oblast«, vladajoči razred in centralizirane strukture moči. Anarhisti razumemo resnico, da ni mogoče legitimno vladati drugim – za razliko od etatistov, ki podpirajo suženjstvo. Anarhija je stanje brez gospodarjev in sužnje, ne brez pravil, saj je naravni zakon vedno v veljavi.

SMRTONOSNA SILA

Kdaj ima človek pravico uboja, torej da s smrtonosno silo konča življenje drugega, če ta ne neha izvajati nasilja nad njim ali kršiti njegovih pravic? Kdaj ima človek pravico uboja tistih, ki ga držijo v stanju prisile?

sila:	nasilje:
sposobnost za delo ali sposobnost, da povzročimo fizično spremembo; energija, moč	<u>nemoralen začetek</u> uporabe fizične moči za prisilo ali omejevanje drugih

ravnanje, ki je v harmoniji z naravnim zakonom, saj ne krši pravic drugih	prisilno ravnanje, ki je v nasprotju z moralnostjo in naravnim zakonom, saj krši pravice drugih
ravnanje, do katerega ima posameznik vedno pravico (vključno z obrambo proti nasilju)	ravnanje, do katerega nihče nikoli nima pravice

»Pravica umora« ne obstaja. Šesta božja zapoved v Stari zavezi ni pravilno prevedena kot »Ne ubijaj«, temveč je pravilen prevod »Ne umori«. Med tema pojmomoma je namreč bistvena razlika. »Umoriti« pomeni z nasiljem ravnati proti življenju drugega in to je zunaj okvira pravic naravnega zakona. Ko nekdo z nasiljem krši pravice, ki jih imamo po naravnem zakonu, imamo vedno pravico, da se branimo s kakršnokoli silo, da agresijo zaustavimo, tudi s smrtonosno. Ali so ameriški revolucionarji imeli pravico pobiti britanske vojake, ki so jih zatirali? Ali so sužnji imeli pravico pobiti sužnjelastnike? Seveda so imeli to pravico. Kdaj ima posameznik po naravnem zakonu pravico, da se proti ugrabiteljem brani s fizično silo, tudi s smrtonosno? Takoj, ko se prisila začne – takoj, ko si ugrabitelji prisvojijo svobodno voljo in ko začnejo posameznika prisiljevati ali omejevati pri uveljavljanju svobode.

STRAH PRED RESNIČNO SVOBODO

Prava svoboda je za človeštvo neraziskano področje, saj nismo bili nikoli resnično svobodni, in to je razlog, zakaj v nas vzbuja strah, saj se bojimo neznanega. Ljudje se bojimo prave svobode, kajti prava svoboda pomeni sprejeti popolno osebno odgovornost, čemur se hočemo za vsako ceno izogniti; prav tako se bojimo odrekanja, ki je za resnično svobodo morda potrebno.

Kdor se ne bori za svobodo, nima rad sebe in drugih; kdor se ne bori za svobodo, nima rad svojih otrok. Prava ljubezen pomeni, da poveš ljudem kruto resnico, ki jim je drugi nočejo. Kdo so ljudje, ki se niso pripravljene boriti za svobodo? Vsi, ki častijo državo; policisti in vojaki, pacifisti (»Nikoli ni čas, da se branimo s fizično silo.«), malodušneži (»Nič ne moremo, ker je vlada vseomogoča.«), nihilisti (ljudje, ki jim je vseeno), pripadniki religij ter gibanja »new« age (»Vse je božja volja oz. mir, ljubezen in svetloba.«) in ultra skeptiki, pri katerih prevladuje leva možganska hemisfera. Vsem naštetim je skupno, da niso niti toliko, da bi dvignili rit in ubranili resnično svobodo, saj so vsi po vrsti STRAHOPETCI brez trohice pravega poguma.

Prava svoboda je sopomenka za to, da nima človek več kaj izgubiti. Večina ljudi ima raje udobje svojega življenja kot pa svobodo. Vendar dom, imetje, služba itd. ne pomenijo nič in niso vredni, da jih v stanju suženjstva imamo, saj kot sužnji v resnici nimamo nič. Če smo sužnji, nima nič resnične vrednosti. Zamisel, da je tisto, kar imamo, v stanju suženjstva kaj vredno, je zabloda, ki se je moramo znebiti, da bomo premagali strahopetnost neukrepanja in razvili pogum pravega

disidenta. Dokler ljudje ne bodo razvili takega poguma, na Zemlji ne bo zavladata resnična svoboda.

Ljudje se moramo naučiti izgovoriti izgubljeno besedo – »ne«. Čas je, da rečemo: »Do tukaj in nič več.« In če naši zaslužjevalci ne bodo sprejeli izgubljene besede ter se umaknili, bo prišel čas za zadnjo besedo – obrambo z orožjem. John F. Kennedy je rekel: »Kdor onemogoči mirno revolucijo, naredi nasilno revolucijo neizbežno.« Jezus, novodobni anarhisti ter revolucionarji, ustanovni očetje ZDA in temnopolti sužnji v obdobju zgodnje Amerike, ki so se borili proti sužnjelastnikom, so pravi disidenti, ki utelešajo duhovno resnico nelegitimnosti vladanja in duha resnične svobode.

Ljudje moramo najprej osvoboditi um napačnih sistemov prepričanj in spregledati iluzije, ki nas držijo v suženjstvu. Potem moramo začeti izobraževati druge in jim tako pomagati razumeti načela resnične svobode in moralnosti. Spoznati moramo, da bo smrtonosna sila morda potrebna kot zadnja možnost, saj ljudje, ki izvajajo nasilje ter suženjstvo, in tisti, ki jih ideološko podpirajo, zmotno verjamejo, da imajo pravico, da nad nami izvajajo prisilo in s tem prekrškom naravnega zakona morda ne bodo nehali. Uporaba smrtonosne sile je upravičen odziv na zlo suženjstva. Samo 3 % kolonistov se je dejansko borilo in zmagalo v ameriški vojni za neodvisnost. Šlo je za ljudi, ki so rekli »Ne!«. Če so oni prišli do razumevanja in na podlagi tega razumevanja ukrepali, lahko tudi mi. Svoboda je najvišja duhovna resnica; naša naravna pravica, ki smo jo dobili ob rojstvu, je, da se zanjo borimo in jo branimo, tako psihično kot fizično. Upor proti zlu suženjstva ni jalov. Gre za pot do duhovne uskladitve s samimi zakoni stvarstva.

Življenja na Zemlji ni vredno nadaljevati, če smo sužnji, in to besedna zveza »Svoboda ali smrt« v resnici pomeni. Svoboda ali smrt sta edini možnosti – tretja ne obstaja. Resnica o stanju človeštva je ekstremna, zato moramo glede pravic in svobode zavzeti ekstremno stališče ter se trdno zakoreniniti v tej resnici. Svoboda je dar in volja stvarstva; ko jo branimo, nam pridejo na pomoč sile vesoljne previdnosti.